

היטלר נכשל בכל יורשיו
השיגו את הכל בלי
מילחמה.

מאז הנוקר בשעה 5.45 אנתנו מחזירים אש" הכריז אדולף היטלר ברייכסטאג הפי רלמנט הגרמני ב10 בספטמבר 1939.

נאום של היטלר אישר את התחלת מלחמת העולם השנייה. יום קודם לכן בימי הנא צים התקפה של פולנים על תחנת שידור גרמנית. התקפה בוצעה על ידי שרות הביטחון הגרמני, שהלכיש אסירים גרמניים במדים פולניים והרג אותם. מכאן טענתו השיקרית של היטלר ש"מחזירים אש".

מעבר לכל חלום. כאשר זכר העולם השכוע את יוכל התאריך ההיסטורי, אפשר היה להרהר על מיגבלות הכוח ואי-הרציונליות של המילחמה.

היטלר פתח במילחמה כדי להבטיח לגרמניה את ההגמוניה באירופה. כוונתו העיקרית הייתה להשיג את המדינה הרוסית ולפתוח את מזרח אירופה כמרחב מחייה לפני העם הגרמני.

הוא התכוון להשיג זאת בדרך האלימות והרצח. בין השאר התכוון לבצע רצח עם בימימדים אדירים: לא רק כל יהודי אירופה היו מועמדים להשמדה, אלא גם המוני העם הפולני ועמי ברית-המועצות. ולראיה: אחרי השמדת מיליוני היהודים, המשיכו הנאצים להרחיב את מחנות ההשמדה, כדי לקלוט בהם מיליונים של בני העמים הסלאביים. תוצאת המילחמה הייתה הפוכה. גרמניה החורבה וחולקה. היא פורקה מנישקה ונכבשה כולה.

אולם כעבור 50 שנה השיגה גרמניה את כל העידים של היטלר בדרכים הפוכות. גרמניה קמה מרסיסיה תודות לכישרון העבודה של בנייה. היא הפכה למעצמה כלכלית אדירה.

כיום מהווה גרמניה את המעצמה החשובה ביותר באירופה, המתאחדת והולכת בדרכיה שלום. המדינה הרוסית מתמוטטת מבחינה כלכלית, וגרמניה עומדת להיות הגורם הדיכלכלי העיקרי במרחב העצום המשתרע מן האוקיינוס האטלנטי עד ולאריינוסטוק בחוף האוקיינוס השקט — מעבר לכל חלומותיו של היטלר.

כל זה הושג בלי כוח צבאי, בלי מילחמה — רק בכוח העבודה, המאמץ והדיפלומטיה בדרכיה שלום.

מנצחים ומנוצחים. אותו הדבר עצמו קרה לבעלת-הברית של היטלר, יפאן. יפאן כרעה על בירכיה אחרי הטלת הפצצות האטומיות על עריה. לפני כן הספיק הצי נא היפאני לכבוש את כל דרום-מזרח-אסיה, ולהכריז על אימפריה יפאנית אדירה, שקראה לעצמה "המרחב של דרום-מזרח אסיה לשיג" שוג משותף". בתום המילחמה הייתה יפאן מחוסלת.

כיום, 50 שנה אחרי פרוץ המילחמה, יפאן היא מעצמה כלכלית אדירה. בלי נשק, בלי צבא, חולשת יפאן לא רק על כל דרום-מזרח אסיה, אלא מהווה גם גורם עולמי בעל עוצמה כלכלית עצומה. יש אומרים שהיא ירשה את מקומה של ארצות-הברית המנצחת. לקח לישראל. אילו ניבא זאת מישהו לפני 50 שנה, היו חושדים בו שהוא משוגע. אר יש בהיסטוריה של 50 שנים אלה לקח ומוסריהשכל לכל העמים, ובראש וראשונה לעמישראל, שבניקבות השואה רבבו בו הסימנים של הערצת-הכוח. המאמצים האדירים העולם הזה 2714

המושקעים במילחמה וככיבוש אינם מובילים לא למבוי סתום, לחולשה ולהתמוטטות. ואילו בדרכיה שלום, בכוח העבודה והשכל, ניתן להשיג הישגים בנייקיימא, העולים על כל החלומות של שוחררי-המילחמה.

ביטחון

תיזכורת סורית

יש קשר בין ההתקפה לירידון והזמנת ערפאת לאמריקה.

והמילחמה נמשכת. לוחם יחיד של אירגורסיס פלסטיני חצה את הירדן, הרג שני חיילים שהיו בסיוור שיגרתי לאורך גדר-המערכת, ופצע שלישי. התוקף-המתאבד, שנהרג בו במקום, היה שייך לאירגון פורש קטן. אירגונו של שלטת יעקוב הוא פלג של החזית העממית לשיחרור פלסטיני. מאז פרישתו מן החזית ומאש"ף, הוא אכרינידאל, אברמוסא וחמד ג'יבריל — כולם רסיסים קטנים, שכוחם תלוי בחסרי הסורים.

ההתקפה מגבול ירדן הייתה על כן התגרות סורית. היא באה להזכיר לעולם כי סוריה עדיין מהווה גורם חשוב בסיכסוך. היא באה גם להתגרות בישראל, בירדן, ואולי בעיקר באש"ף, המעוניין להציג לעולם תמונה של מדיניות שקולה.

פרי הסוף. בעבר הצליחו תרגילים אלה לבלבל את העולם. גם השבוע ניסו דוברי הימין בישראל להציג את ההתקפה כפעולה של אש"ף, תוך תיקוה שרעת-הקהל בישראל לא תרע להביחין בין הגופים הפלסטיניים השונים. אולם אין תרגילים כאלה יעילים עוד כרמה הבינלאומית. ארצות-הברית ושאר מדינות-המעצב למדו ביתניים לקרוא היטב את המפה הפלסטינית.

משום כך יתכן וצדק העיתון המצרי, שגיינא השבוע כי ארצות-הברית תעניק ליאסר ערפאת אשרת-כניסה, כדי שינאם לפני האו"ם.

בשנה שעברה סירבה ארצות-הברית להעניק אשרה זו. כתוצאה מכך הועברה עצרת האו"ם לזנוה, במיוחד למען ערפאת. בזנוה

נאום היטלר ב1.9.39

מאז הנוקר בשעה 5.45 אנתנו מחזירים אש"ו

השבוע תוכנית חדשה של 10 נקודות. הן מהוות מלאכת-מחשבת של ניסוח, תוך ניסיון לגשר על עמדות הצדדים ולהזיז את הענייני קרימה, לפחות בצעד קטן אחד. חלל ריק. לכאורה, אין לכך שום סיכוי. יאסר ערפאת חזר השבוע על העמדה הרישמית של אש"ף. כראש המדינה הפלסטינית ישב בכלגראד על בימת הוועידה של 100 וכמה מדינות "בלתי-מזדהות", וביטא את עמדת הפלסטיניים. הוא קיבל לכאורה את רעיון הבחירות בשטחים הכבושים, אך בתני אים ההחוקים מעמדת ממשלת-ישראל כרחוק מיותר מקוער. ואילו ממשלת-ישראל עומדת על עקרונות שאינן קבילים לחלוטין על הפלסטינים.

באמצע עומדים האמריקאים. אילו היתה קיימת מנהיגות אמריקאית חזקה ופעילה, כמו בקמפ-דייוויד, יתכן וניתן היה לגשר על הפער, מתוך הנחה שכל צד מסתיר מאחורי עמדותיו המוצהרות נכונות לפשרה. אין ספק שמובארק מודע היטב לעמדת אש"ף.

אולם כוונותיו אינן ברורות. הוא חלל ריק של כוחי רצון. נשאינו ג'ורג' בוש עסוק במילחמה בס"מ"ם, המבטיחה פופולריות זולה. אין לו חשק להתעסק בענייני מסוככות.

מי מסוככים למה? את החלל הזה בא חוסני מובארק למלא.

10 הנקודות שלו קרובות מאוד לעמדת מיפלגת-העבודה הישראלית. יתכן שזוהי מעין פשרה בין עמדות שימעון פרס ויאסר ערפאת. בין השאר:

● התוכנית מעניקה לפלסטינים במיוחד ירושלים את הזכות לבחור ולהיבחר (בניגוד לעמדת הליכוד).

● היא מזכירה לגבי ההסדר הסופי את החלטות מועצת-הביטחון 242 ו338 (המקובל לות רישמית על הכל, אך למעשה לא על הליכוד), ואת העיקרון של שטחים-מזרחי שלום (שאינו מקובל על הליכוד). היא מרבת על "זכויות פוליטיות לפלסטינים" (נוסח שי אינו מקובל על אש"ף, התובע את הזכות להגדרה עצמית), ועל ביטחון לכל הצדדים, וכללם ישראל.

● היא מציעה מעקב של משקיפים נייטרליים אחרי הבחירות (אך לא פיקוח של האו"ם).

● היא קובעת שצה"ל ייסוג מ.איווריי הקלפיי" (אך לא מהשטחים עצמם).

● היא קובעת שישראל תחייב מראש לקבל את התוצאות. (מקובל על ממשלת ישראל להלכה, אך לא למעשה).

● היא אוסרת כניסת אזרחים ישראלים לשטחים כיום הבחירות, מלבד תושבים ועובדי דים.

● היא קובעת שיוסכם על תקופת הכנה של חודשיים לגיבוש מישלחת פלסטינית למשאומתן על ההכנות לבחירות. הדבר ייעשה במיסגרת ועדה פלסטינית-ישראלית. מצריים וארצות-הברית יסייעו לצדדים. פרי רוש הרב שישראל צריכה להסכים להרכב המישלחת הפלסטינית, בעוד שהפלסטינים לא יישאלו לגבי הנציגים הישראלים. אולם הרמו הוא שארצות-הברית תכפה על ישראל את ההרכב הפלסטיני, שיגובש בהירכרות בין מצריים לאש"ף.

● לא יהיו התנחלויות במהלך המשא ומתן (אינו מקובל על הליכוד).

האם יש לזה סיכוי? בלי התערבות אמריקאית מאסיבית, הסיכויים שואפים לאפס.

מסר ערפאת את הצהרתו המפורסמת, שבה התכחש לטרור והכיר בישראל. התוצאה הייתה כינון הרישיה בין ארצות-הברית לאש"ף. ההחלטה האמריקאית להחרים את ערפאת, שהתקבלה תוך היענות ללחץ ישראלי-יהודי, הניבה על כן פרי הפוך.

דריש: ניצחון. השנה לא הגיש ערפאת בקשה רומה, כל עוד לא היה בטוח כי תיענה. ברגע זה אין לאש"ף עניין בהתגרות בארצות-הברית. ואילו ארצות-הברית מעוניינת לקרב אליה את הורם המרכזי של אש"ף, ועל כן סביר להניח כי ערפאת אכן יוזמן לגיור יורק.

האיתותים, שקיבלה ארצות-הברית מכל ידידה הערביים: אם לא יוענק לערפאת ניצחון בולט בחזית הדיפלומטית, כגון הזמנה לאו"ם בניירורק, עלולים הגורמים היותר קיצוניים לכבוש את דעת-הקהל הפלסטינית, בתוך השטחים הכבושים ובפזורה הפלסטינית.

מרחץ-דמים העלול או להתרחש יכול להטביע כל סיכוי של המישטרים המתונים ושל ערפאת לכוון את ההתפתחות לקראת הסי. דר. ההתקפה בגבול ירדן אישרה ניתוח כזה. ממשלת ארצות-הברית, כך נראה, השתכנעה בכך.

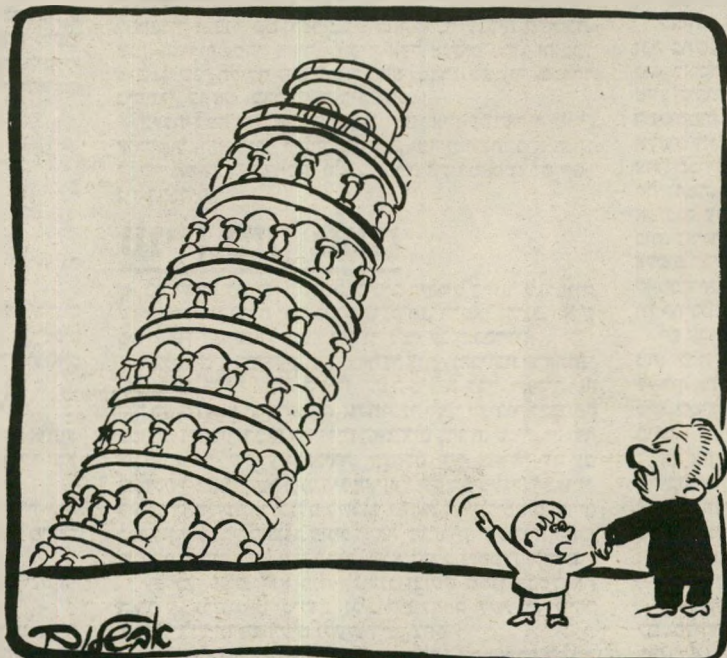
מדיניות

10 נקודות

מובארק מציע מעין פשרה

בין שימעון פרס ויאסר ערפאת.

כאילו לא די בתוכניות, במצעים ובהכרזהות המרחפים כחלל המרחב, פירסמו המצרים

"תגיד, גם האיטלקים ניסו לקצר את הביורוקרטיה?"